

č í s l o

1

ROČNÍK

60

PŘÍSTAV „SEDMIČKA“ PARDUBICE

Slovo z přístavu

Prvním číslem roku 2024 vstupuje časopis do svého již šedesátého ročníku. Že se jedná o úctyhodnou porci historie může nejlépe ocenit zkušený redaktor, který tuší co práce dá nějaké to číslo vyrobit. Dlouholetý redaktor časopisu Děda se tentokrát posnažil a vyzval k napsání článku i některé dlouholeté členy (v podstatě kmety), kteří se vypravili na vzpomínkové putování do Trhové Kamenice. A oni poslechli, a tak máme v čísle dvě krásné reportáže z tak trochu jiného pera a můžeme se dovědět o dalších generacích oddílu. To že i po půlstoletí od uspořádání táborů v Trhovce vyrazili v tak hojném počtu, jim může závidět lečjaká běžná akce přístavu. A to že oni dokáží napsat krátkou reportáž a poslat je do redakce, je ostudou pro většinu dnešních členů, kteří by si asi při psaní ukousali vršek tužky.

Nejen o tomto výletu naleznete reportáže v tomto čísle. Těšit se můžete i na zprávu o průběhu zdravotnickém kurzu pro vedoucí, díky kterému se můžeme všichni na akcích cítit o něco bezpečněji.

Všem členům, vedoucím, rodičům, přátelům a podporovatelům přejeme příjemné počtení.

Úvodní slovo sepsal Džin

H R O Ž R A M R O V O
měsíčník přístavu „Sedmička“ Pardubice
Datum vydání: 6. 2. 2024
Vydavatel: Vydavatelství Děda & spol.
Země: Česká republika
Jazyk: Čeština

Hlásí

Čtvrtek 28. 11. 2023 - Vánoční pinec

Tradičně během Vánoc se uskutečnila poslední přístavní akce roku 2023. Řada tradičních sportovců a několik nových se sešlo na Tesle a na celé dopoledne (9-12h) se na pěti stolech utkalo v turnajovém klání každý proti každému v pincesu. Letos to zvládl nejlépe Tarbas, který nenašel přemohitele a bez ztráty setu suverénně a slavně zvítězil. Nutno říci, že jsem na vlastní oči viděl, že kvalita zápasů mají rostoucí úroveň a vítězství se nedosahuje zadarmo.

Úterý 2. 1. 2023 - Oddílovka holek

Ve úterý se v kroji nebo v mikinách sešla děvčata Sedmnáctky, krom vyhlášení bodování proběhla příprava na tradiční šifrovací soutěž v Praze.

Středa 3. 1. 2023 - Oddílovka kluků

Ve středu se v kroji nebo v mikinách sešli skauti a vlčata, i zde se trénovalo a chystalo na Strašidla v Praze.

Sobota 13. 1. 2023 - Pražská strašidla

V sobotu se vypravily oddíly na pražská Strašidla, když ještě předtím navštívili Muzeum světla - Lumia Gallery. Ve čtyři hodiny pak odstartovaly naše hlídky do dvouhodinového závodu ve hledání strašidel v centru Starého města. Nejrychleji proběhli závod matadoři Aladin s Hvězdářem za necelých 39 minut. Neuvěřitelný výkon, nicméně ještě neuvěřitelnější je, že to jedna hlídka zvládla ještě o dvě minuty rychleji, ale druhé místo je fenomenální úspěch.

Víkend 13. -14. 1. a 27. -28. 1. 2024 - Zdravotnický kurz

Dva víkendy a jedno úterní odpoledne se 14 vedoucích, roverů a rangers školilo v kurzu zdravotníka zotavovacích akcí. Hodiny a hodiny teorie i praxe se protavilo v úspěšné absolvování kurzu a v podstatě každý vedoucí je připraven poskytnou sice laickou, ale v zásadě maximální první pomoc.

Přípravuje

Úterý 6. 2. 2024 - Oddílovka holek

Ve úterý se v kroji nebo v mikinách sejdou děvčata Sedmnáctky, krom vyhlášení bodování z leden se sehrají i nějaké ty hry.

Středa 7. 2. 2024 - Oddílovka kluků

Ve středu se v kroji nebo v mikinách sejdou skauti a vlčata, i zde se bude vyhlášovat docházka za leden, dojde i na tradiční úsekovku ze Středozeře.

Středa 7. 2. 2024 - Přístavní rada

Po oddílovce od 18h je schůze činovníků a R&R, na pořadu bude jednání o táborech a ještě příprava na námi pořádaný závod ZVAS, proto vyzýváme k maximální účasti.

Víkend 23. - 25. 2. 2024 - Výlet na Vodomilku

Ústřední akcí února bude tradiční výlet na Vodomilku. Veškeré informace k akci jsou dostupné na [našem webu](#). Akce je však již s předstihem naplněna účastníky, kapacitu objektu jsme naplnili - další již se mohou hlásit jen jako náhradníci.

REGISTRACE 2024

Bratři, sestry, kamarádi, přátelé, rodiče

registrace na rok 2024 činí 1.000 Kč, kdo zapomněl prosíme o její úhradu na účet číslo 2500244481 / 2010, VS = rodné číslo, s.s. 2024.

Děti měly mít zaplacenou registraci do konce minulého roku!
Rodičům, kteří nemají platbu provedenou v nejbližší době přijde upozorňovací email.

Admiralitu, bocmany a ostatní členy Přístavu žádáme o platbu co nejdříve.

Díky

Zdravotnický kurz

Lednových víkendů jsme využili k bohubilému nácviku první pomoci. Již dlouho jsme se na podobnou akci chystali, protože naprostá většina z nás sice měla kurzy za sebou, nicméně ty již byly dávno po platnosti a rekordman byl asi Džin, který měl ten svůj propadlý už 26 let. A tak se přístav plácl přes kapsu a Rákos s Džínou rozhodli, že je ku prospěchu všech a zejména dětí kurzy absolvovat a přístav to za každého úspěšného absolventa zatáhne. Digger dohodl

přes svoje známé školení u Českého červeného kříže v Pardubicích (tímto rozhodně děkujeme všem školitelům i figurantům za jejich snahu). A nakonec Džína dosáhla dvojí slevy, takže měla sama radost, jak se jí to povedlo. A protože nás mělo být 12 a nakonec bylo 14, tak ani ČČK neprotestoval a přišel si na své.

Probírala se všechna možná témata od zranění, nemoci, resuscitace, maskování, rekonvalescence, transportu, medikace nebo technická pomoc. Když už jsme usínali, tak došlo na praktické ukázky obvazových technik, chvatů při dušení, otáčení, ukládání do úlevové polohy a pochopitelně i nepřímé masáže srdce. Samotní lektoři byli z našich výkonů úplně unešení - například naše resuscitace, kterou Sumec vyšperkoval slovy: „To nesmíš hned předávat, jen tak BUM BUM PRÁSK!“, vedla k okamžitému ukončení resuscitace, protože nikdo už nedokázal smíchy pokračovat a historka se brzo roznesla mezi ostatní záchranáře. Tarbínek si zase nezapomněl udělat při Džínou odedřené resuscitaci nezbytné selfie s titulkem: „Spolu to zvládneme!“

Pomyslným vrcholem byla nedělní modelová zkouška, kdy po dvojicích byly ošetřováni figuranti s namaskovanými zraněními. Vzhledem k realističnosti se ani nedají pořizené fotografie pro slabší žaludky publikovat (uvádíme jen jednu „nejumírněnější“). Ošetřovali jsme odřený loket, otevřenou zlomeninu loketní kosti, pořezané v šoku, opařenou ruku, alergickou reakci na sršně, tepenní krvácení a úraz proudem s následnou resuscitací. Figuranti byli opravdu skvělí, takže nám to nijak neulehčili, několik ošetřovatelů i pomyslně zapíchlí, zahráli si otravné přihlížející, zloděje a agresivní příbuzné. Několik z nás díky nim přišlo i o obvazy nebo celou lékárničku. I když to bylo realistické, tak pevně doufáme, že to nebudeme s dětmi nikdy potřebovat – děláme pro to maximální prevenci. Ale

kdyby se to stalo, jsme rádi, že jsme připraveni. Nakonec každý z nás úspěšně složil písemný test. Díky všem účastníkům za ochotu obětovat svůj volný čas, abychom měli jistotu, že jsme schopni učinit v případě potřeby maximum pro záchranu zdraví nebo života.

	Jméno											
	Příjmení											
Průkaz zdravotníka zotavovacích akcí	Datum narození											
	Datum absolvování kurzu	28.01. 2024										
	Platnost průkazu do	27.01. 2028										
	OS ČČK	Pardubice										
<table border="1"><tr><td> </td><td> </td><td> </td><td> </td><td> </td><td> </td><td> </td><td> </td><td> </td><td> </td></tr></table>											Razítko a podpis	

(každý z nás je vybaven touhle krásnou průkazkou)

Postřehy z kurzu zapsal Džin

Návštěva tábořiště v Trhové Kamenici

(první ze dvou reportáží, zaslaných od našich zaslužilých bývalých členů)

„Tak všechny oslov a uvidíme kdo dorazí!“ řekl jednou Pelé, když jsme se bavili o tom, jak dlouho jsme se neviděli s některými bývalými členy Sedmičky. Slovo dalo slovo a já usedl k noťasu a začal datlovat písmenka. Mailové adresy jsou k dispozici tak na co čekat. Žádné pozvání, jen informace Co, Kdy a Kde, Chceš/Nechceš. Počasí snad bude podzimní, ale OK. Přesněji 14. října 2023 po obědě na starém tábořišti v Trhové Kamenici. Akci jsem plánoval u příležitosti 55. výročí obnovení Sedmičky a 52. výročí památného nočního pochodu na trase tábořiště – Hlinsko a zpět: cca 16 km (o tom ale snad někdy příště).

Nadešel onen tolik očekávaný den. Bylo trošku napínavé, kdo vlastně dorazí a jak bude i po těch letech vypadat. a došlo k překvapení! Postupně se nás sešlo 17 zdatných vodáckých pamětníků!!! Všichni jsme bezpečně našli cestu na „naše“ tábořiště bez bloudění. Po více než 50 letech! Navzájem jsme se poznali po těch letech bezpečně. Drobné zpoždění měl jen Hrom, který zvolil sobě vlastní dopravní prostředek – koloběžku, a tedy cesta snad někde od Chotěboře do Trhovky mu trvala trošku dýl. Pro mnohé bylo udivující, že pořád ještě existuje plocha tábořiště, náznak bývalého sklípku na potraviny, základy Goléma i bývalé fotbalové hřiště. A pořád se ozývalo „... a pamatuješ jak ...?“ nebo „...já si vzpomínám,že...“ a podobně. No prostě najednou jsme se vrátili do doby, kdy jsme tu tábořili a kdy jsme byli kluci ve věku nějakých 8, 10, 12 let. Samosebou bylo nezbytně nutno udělat fotodokumentaci a zejména zatelefonovat našemu ctěnému emeritnímu kapitánovi a zároveň i admirálovi Dědovi. Každý s ním musel prohodit pár slov a zalitovat, že tu s námi nemůže být. Po víc, než hodině jsme se vydali dál.

*stojící: Hrom, Kráča, Miki, Prófa, Vráta, Pelé, Pukavec, Polívka, Bob, Myšák, Ucho, Fous, Boris
klečící: Hárko, Havrda, Martin, Jencek
ležící: pes*

Další zastávkou na cestě k lomu byla studánka. Cestou k ní jsme našli u potoka místo, kde jsme pískem drhnuli připálené nádoby. U studánky jsme našli „naši“ stopu ve formě zbytku zastřešení a odvodu vody. A pak už byl lom. Místo skládání odborek plavčíka, záchranáře nebo i zdravotníka. Podzimní slunce krásně skály nasvítlo, a tak naše vzpomínky ještě nabraly na intenzitě. Jednou z nich byla oslava Dědových narozenin. Už mi ale splývá jestli 60., 65. nebo 70-tých. Ještě jsme zavzpomínali na ty, kteří se už našich setkání nemohou zúčastnit: Braťa, Rit, Kruťas, Lavečka, Pivajs, Kosák, Papák, Soňa, Evžen, Námořník, Pošva nebo Vivik. Ti všichni už jsou ve věčných lovištích.

No, a to už vlastně bylo vše. Pomalu jsme se šourali cestou od lomu k zaparkovaným autům u hřbitova. Pořád ještě bylo na co vzpomínat a o něčem diskutovat. Slíbili jsme si, že zase někdy a někde se sejdem, Ať už v Trhovce, Pařížově nebo Pardubkách. Sedl jsem do auta už za deště.

Začal podzim

Zaznamenal: Polívka

Setkání v Trhové Kamenici 23. 10. 2023

Pardubická Sedmička se blíží mílovými kroky ke stému výročí svého trvání a částečně i proto na podzim loňského roku proběhlo na bývalém tábořišti 7. v. o. v Trhové Kamenici setkání části pamětníků dob minulých. Sešlo se nás celkem 17, někteří i s dalšími rodinnými příslušníky (viz foto).

V roce 1969 se zde konal první stálý tábor našeho oddílu obnoveného po předchozích zákazech. Oddíl vedli v té době většinou zakládající členové Sedmičky z období 30. let minulého století a mužstvo tehdy tvořili, dnes již šediví, v lepším případě pouze šedivějící, vysloužilí lodníci.

Poznáte na fotografiích jejich mladší tváře (to nám bylo tak 12-15 let a velení okolo 40)?

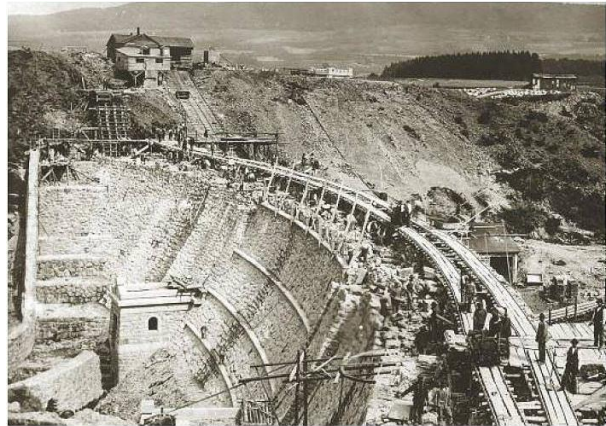
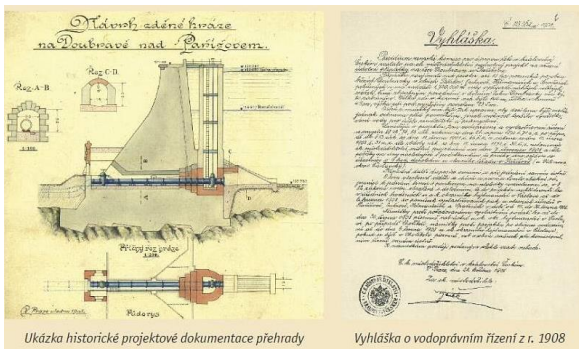
Prošli jsme tábořiště a okolí, prohlédli si zbytky sklípku (ano, tenkrát se i maso a máslo skladovalo mimo lednici – jen jste museli dávat dobrý pozor na dobu skladování a podle toho upravit datum spotřeby), podívali se k umývárně (tehdy jsme se myli v potoce ve studené vodě a mylo se tam i nádobí – ale

třeba byly dříve vody čistější), hledali tehdejší studánku a dorazili až k zatopenému lomu, kde jsme se koupávali.

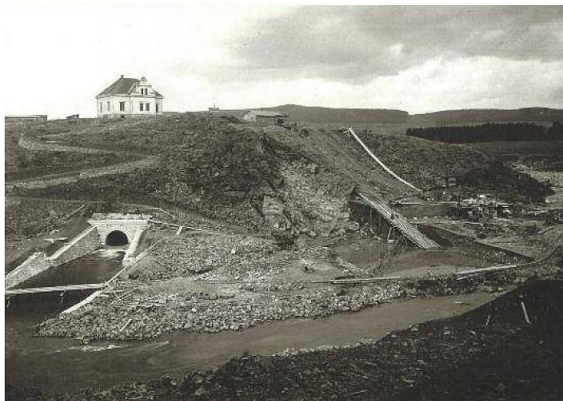
Po cestě jsme vzpomínali na táborový život (rozcvičky, služby, blbnutí na vodě, odborky i táboráky).

A naučili jsme se tehdy opravdu dost – postarat se sám o sebe i o druhé, postavit tábor (přijížděli jsme nákladákem s podsadami a dalším materiálem na holou louku, někdy i za deště, a do večera musely být alespoň stany pro spaní hotové), řezat a sekát dříví na zátop (sem tam to holt odnesl i nějaký prst nebo plavčíkova holeň, naštěstí nikoli nenávratně), vařit (platilo, že každý lodník musel zvládnout 3 jídla obsažené v táborovém jídelníčku) a umývat nádobí (můžu říci, že po skončení služby jsme bývali někdy jako vymačkaný citrón a byli rádi, že další službu budeme mít až za tři dny), starat se o lodě (tenkrát jsme měli dřevěné pramice z prken, které se musely ucpávat koudelí a zalévat horkým asfaltem) a spoustu dalších věcí. Ale bylo to moc fajn a moc rád na to vzpomínám (a myslím, že ostatní pamětníci také).

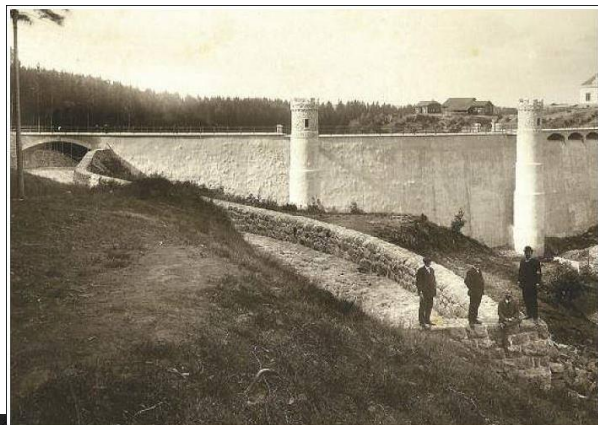
Stavba tělesa hráze v roce 1912

V sedmdesátých letech se rybník Velká Kamenice (naše vodní eldorádo) stal přírodní rezervací a tábory se přesunuly na přehradu u Pařížova.

Dokončená obtoková štola a zakládání hráze

Několik obrázků ze stavby Pařížovské přehrady a jeden z velkého sucha v r. 2018.

Dokončená hráz při pohledu z návodní strany

No a na začátku 90. let jsme pak začali využívat stávající základnu u Sečské přehrady. A to už většinou znáte.

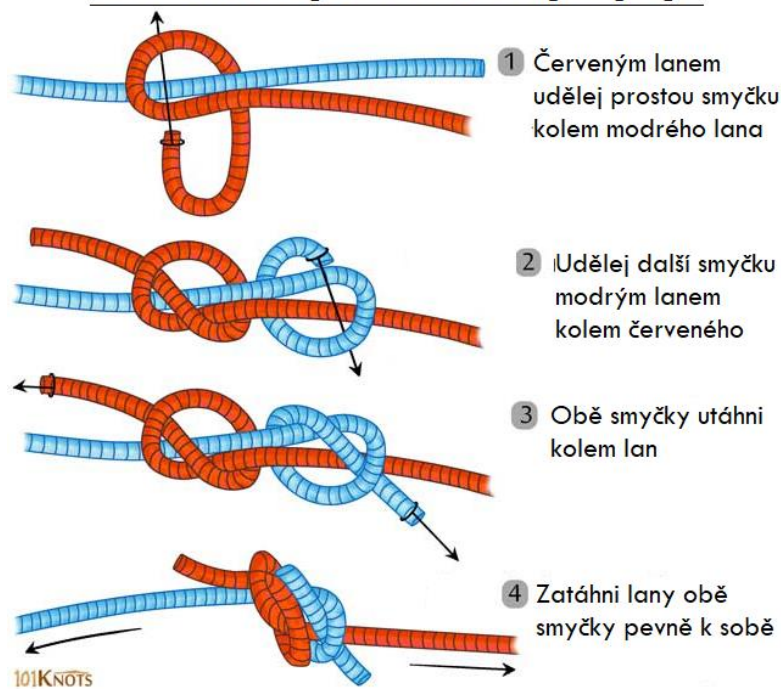
Trochu vzpomínal *Pukavec*

Rybářská spojka

V pořadí již čtvrtým uzlem, který si představíme je rybářská spojka - velmi užitečný uzel pro spojení i tenkých provázků a vláken včetně vlasců nebo strun. Název je zavádějící - měl by ji znát každý a ne jen rybář s přetrženou šňůrou.

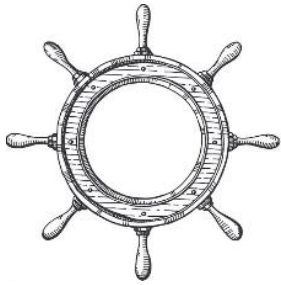
Rybařík, rybářský uzel, vlascový uzel nebo lidově známá autíčka jsou další názvy pro užitečný uzel, kterým univerzálně je možné spojit podobně silné provazy, i ty které jsou jinak kluzké nebo tuhé. Na kluzkých vlascích a provazech, sice může sklouznout, ale to se dá pojistit přidáním více otáček a vytvořit dvojitý nebo trojitý rybářský uzel.

Vázání rybářské spojky

Uzel je kompaktní, silný, pod zátěží se neuvolňuje, volné konce je možné zakrátit bez rizika selhání uzlu, je možné ho uvázat a utáhnout i se zcela mokkými prsty. Nicméně snižuje pevnost lana, na kluzkých a silonových šňůrách může klouzat a tím, že je zatahovací se někdy obtížně uvolňuje. Pro svoje příjemné vlastnosti se však všestranně využívá nejen v rybaření, ale i spojování přetržených přízí, při háčkování, pletení sítí, zajišťování jiných uzlů a symbolicky dokonce při svatebních obřadech, kde vyjadřuje pevnost právě uzavřeného svazku. *(pochopitelně pro tuto příležitost se silně doporučuje se jí naučit pořádně, aby to hned při obřadu nazačalo jít s párem z kopce - pozn. redakce)*

Sepsal Džin

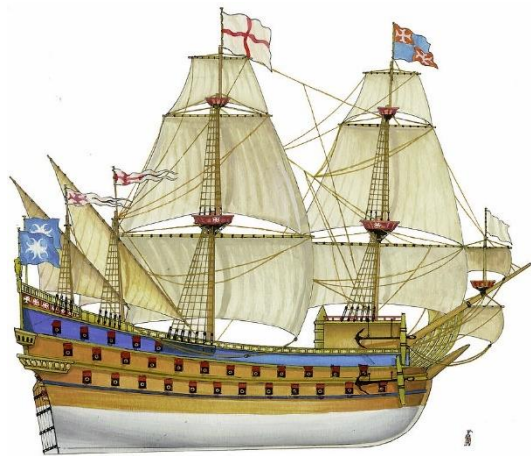
Slavné plachetnice

(4. Díl - Karak)

Karak (carrack) je plachetnice ze 14.-17. století, která byla z počátku obvykle stavěna se třemi stěžni, přičemž hlavní stěžeň a přední stěžeň byly opatřeny čtvercovými plachtami a zadní stěžeň byl opatřený předozadní trojúhelníkovou lateenovou plachtou, tedy stejně jako karavely, ale oproti těm byly karaky větší. Někdy byla čtvercová plachta zavěšena pod příďovým čelenem před přídí a nad čtvercovými plachtami byly zavěšeny vrchní plachty na hlavním i předním stěžni. Některé větší karaky měly čtvrtý zadní stěžeň, který nesl další lateenovou plachtu. Od roku 1500 všechny čtyři stěžně nesly horní plachty a hlavní a přední stěžně nesly dokonce třetí plachtu - horní gallanty. Karaky tak byly prvními plně plachtami vybavenými loděmi, které byly postaveny. Rozšíření plachet vedlo ke specializaci posádky, přičemž část posádky začala pracovat s plachtami přímo na takeláži (v lanoví), oproti dřívější praxi, kdy všichni pracovali s plachtami z paluby.

Karaka byla hluboká a široká, vzadu vyčnívala mohutná vysoká "hradní" zád a ještě vyšší mohutná příď. Tyto nástavby se časem rozrostly do vícepatrových staveb, které karaku dodaly charakteristický profil ve tvaru písmene U. Hrady byly integrální součástí trupu a nesloužili pouze jako dekorativní doplňky. Poskytovaly ochranu před počasím a také ochranu před útočníky. Karaky se v silném větru dost nakláněly, kvůli hradům byly poněkud těžké. Jejich zádě byly zaoblené a měly poměrně hluboký ponor: byly to otevřené oceánské lodě. Velké karaky mohly dosáhnout celkové délky téměř 45 metrů a výtlaku více než 1000 tun. Karak byl mezi lety 1400-1600 nejlepší atlantickou tradiční lodí a byla používána pro obchod a válku v celé Evropě i pro průzkum mimo Evropu. Byly to hlavní obchodní lodě středomořských mocností; spolu s menšími karavelami s laténskými plachtovím umožnily velké evropské průzkumné cesty v 15. a 16. století. V minulém díle byla zmíněná Kolumbova výprava, a právě Kolumbova vlajková loď Santa Maria byla menším karakem. Nejslavnější anglický karak byla loď Mary Rose, vlajková loď krále Jindřicha VIII., postavená v roce 1510. V roce

1519 Magellan poprvé obeplul zeměkouli v karaku Victoria. Portugalské karaky při svých objevných a obchodních cestách dopluly až do Japonska, kde obchodovali zboží z Afriky, Indie a z ostrovů koření.

Karak „Great Harry“ (postaven v Anglii 1518, zničen požárem 1538)

Karaky, stejně jako jakýkoli jiný typ lodí středověku a raného novověku, protékaly. Námořníci se střídali u čerpadel, a zvláště na rozbouřených mořích měli co dělat, aby udrželi špinavou vodu dole v podpalubí lodi na přijatelné úrovni. Ze stejného důvodu musel být na dlouhých námořních plavbách chráněn vnější trup. Nad čarou ponoru se použila hustá černá dehtová směs, aby se zabránilo hnilobě. Pod čarou ponoru byla k nátěru prken použita horká smola, aby se zvýšila voděodolnost dřeva. Poté byla směsí smůly a loje (živočišný tuk) loď natřena po celém trupu, aby odradila mořské živočichy a zejména lodní červy. Žádná z těchto metod nebyla zcela účinná a bez náležité údržby bylo jen otázkou času, kdy se loď rozpadne, zejména v tropických vodách.

Jedním z nejznámějších karaků byla loď Madre de Deus - masivní portugalská karaka, kterou v roce 1592 zajali angličtí korzáři na Azorech. Loupež na volném moři řídil sir Walter Raleigh (asi 1552-1618) a Martin Frobisher (asi 1535-1594). S posádkou 700 mužů a trupem naježeným 32 děly a výtlakem 1450 tun byl Madre de Deus skutečným středověkým lodním obrem s délkou kýlu 30,5 metru a šířkou 14 metrů. Karak byl jednak vynikající dopravní loď, která poskytovala dostatek místa pro posádku, pro zásoby jídla, měla stabilní palubu, využitelnou i pro děla. Splňovala tak několik rolí: umožňovala expandovat, objevovat a prozkoumávat svět, v nových zemích obchodovat, a ještě představovala významnou hrozbu v podobě umístěných těžkých děl. Nebyla to však typicky válečná loď, tou se staly až později galeony, skutečné válečné lodi s podobným vybavením, ale s méně těžkopádnými předními a zádovými hrady a větší délkou.

TROCHA HUMORU

Sunny a Kiwi po večerce courají tábořištěm. Medůza se koukne na hodinky a povídá: "Holky, už je pozdě, koukejte jít spát." ..

Sunny se k ní otočí a povídá: "Ještě chvíli, prosím!" Medůzka se rozzlobí a povídá: "To neznamená, že když řekneš prosím, tak nepůjdete spát!" Kiwi se na ní podívá a řekne: "Tak pěkně prosím!"

Delfy, proč se říká, že byl král Šalamoun moudrý?" ptá se Copík.

„Asi proto, že měl asi 900 žen chytrých asi jako já a se všemi se radil.“

„Tak co Neonko, umyly jste ten salát?“ vyzvídá v kuchyni Šípka.

„Jasan, vzala jsem na to dokonce tady od Vlnky mýdlo“

„Kapko, co jste dělali na rozcvičce?“ ptá se ze služby Zvída.

„Stáli na jedný noze.“

„Docela jako čápi?“

„Ne, docela jako blbci.“

(redakce neschvaluje užívání podobných výrazů, ale zde to nešlo nijak obejít 😊)

„Z čeho máš všude ty boule Vosáku? To je nějaká nahodilá alergie?“ ptá se Lilie. „Ne, to je pravidelná posilovna.“

„Hele, pojd' hrát vybiku,“ láká Racek Lovce.

„Teď nemůžu, mám službu, musím ještě umýt nádobí, nanosit dřevo, setřít stoly, odnést odpadky, přichystat svačiny, dolít šťávu, dopsat kroniku, vytrít podlahu a pak se z toho umýt. Tak se stav tak za deset minut.“

Gaia si prohlíží starou kroniku kde najde fotku Čikuly. „Hele tady jsem já, když jsem byla starší!“

Po kanadské táborové noci radí Vydra Vlkoušovi: „Hlavně si dávej pozor při jídle, tenhle cukr strašně solí!“

V supermarketu tlačí Sumec vozík s potravinami a uslzeným a plačtivým synem. Sumec téměř něžně opakuje:

„No tak, Petře, klid. Klid a žádné scény. Uklidni se, Petře...“

Nachomýtně se k tomu Rosnička a s uznáním povídá:

„To je dobře, že s ním mluvíš jako s dospělým. Petr určitě vyroste v sebevědomého a vyrovnaného člověka.“

„Tohle je Honza. Petr jsem já!“

„Kam tak letíš?“ ptá se uhánějící Šuměnky Astrid.

„Jdu hrát přehazovanou.“

„S tou dírou v gatích?“

„Ne s Elzou, Čiperkou a Pandou.“